

Tábor

Jsme koncentrováni někde v chladné části Evropy. Měsíce jsme se trmáceli zeměmi, abychom unikli před špatným světem. Hledali jsme lepší žití v Evropě. Na vybájeném místě, kde se dá v klidu a míru žít poctivým životem bohabojného člověka. Hledali jsme zemi, kde s východem Slunce zpívají ptáci. Tu zemi měl každý z nás před očima. Bylo v ní spousta vody a samozřejmě lesy. Hluboké voňavé lesy, kam by bylo možné jen tak zajít. Posadit se na zem a naslouchat vyprávění místa. Lehnout si do trávy a nebát se ničeho a nikoho. Být sám sebou, být součástí lesa, vodních par, vůní, ozvěn a zvuků. V té zemi mohou děti chodit do škol a staří lidé krmit ptáky. Tak nějak jsme o tom snili. Všichni jsme v sobě živilí nadějí, že taková Evropa existuje. Věřili jsme, že náš svět nemůže být všude. Že svět je veliký a nemůže být všude vyprahlý, nemilosrdný. V noci studený, ve dne smrtelně rozpálený, křížovaný ozbrojenými tlupami negramotných mužů, kteří jak vlci na lovu, loví ženy a prý na důkaz své výjimečné odvahy jedí i děti.

A tak jsme zde a já mezi nimi. Někteří říkají, že je to teď horší než doma, ale není to pravda, jenom zapomněli, proč se dali na pochod a proč riskovali své životy. Také je to možná tím, že nejsem sám. Mám ženu a dvě děti. Ach Bože milosrdný, jak já je miluji. Je to největší dar, který jsem mohl dostat, a bylo mi ho naděleno vrchovatě. Moje láska k nim se rozlévá do každé části mého těla, aby jako voda tekla dál skrz zákoutí prostoru až k mým nejdražším. Mé ženě Ghálii, synu Goharovi a dceři Alii.

Jako malý jsem viděl, jak se na naši chatrči řítí rozzuřený slon. Stál jsem tam, byl malý a nahý. Když mě zašlápnul, tak jsem se probudil. Musel jsem přitom hrozně vykřiknout. Vzbudil jsem tátu a ten chtěl, abych mu vše vyprávěl. Tak jsem mu to popsal a on řekl, že to musíme říct ještě mámě. Řekl jsem to i jí a pak ještě znova a znova. A táta se pořád ptal, jak ten slon vypadal a jaká byla barva zvířeného prachu. A také ho zajímalo, co jsem křičel. Musel jsem to povídat mockrát. Nakonec jsem tátovi řekl, vždyť to byl jenom sen. To nebylo doopravdy, já jsem živý, nejsem rozmačkaný. Táta mi řekl, že před chvílí jsem já nevěděl, že je to sen a teď zase on neví, jestli to byl jenom sen. Nikdy víc jsem se slonů nebál a věděl jsem, že kdybych potkal rozzuřeného slona, snažil bych se nestát, ale utíkat. A kdyby už, nedej Bože, mě měl zašlápnout, asi bych se dopředu nebál, protože, jak říkal táta, možná to nebyl jenom sen. Jenže tady nejsou sloni a tak ani nevím, jestli to, co jsem se doma naučil, budu tady potřebovat. Zatím vidíme jen holé zdi. Postele, na kterých spí jeden pod druhým. Přeplněné místnosti a nádvoří, kde se můžeme, jak lapená zvíř vyvenčit. Ve své podstatě jsem veselý, došli jsme do Evropy, viděli lesy, řeky, viděli pláně plné kukuřičných klasů, ale hlavně je cítit, že tady za těmi zátarasy lidé žijí tak, jak jsme si vysnili. Musíme jen vydržet než tam budeme moci jít. Já bych vydržel čekat roky, vím, že někteří ne, ale připadá mi, že čekat není tak těžké, jak někteří říkají. Lehnu si na postel, přivřu oči a mohu jít, kam libo. Velmi rád beru sebou i děti. Máme štěstí, že spíme v rohu místnosti, máme pro sebe čtyři postele a tak, když se schoulíme na jednu postel a jednu použijeme, jako přirozenou clonu od problémů místnosti ocitneme se ve světě bez závor. Povídám já a povídá Gohar. A když mluví Ghália připadám si jako pán.

Děti vyprávějí o skřítkách, kteří prý v Evropě pomáhají malým dětem. Avšak skřítki nebývají stejní, někdy se spíš podobají lidem okolo nás. Sedíme v rohu místnosti a Gohar najednou tichým hlasem: "Tamhle je. Je schovaný za igelitovou taškou. Má malé tělíčko, zelený kabátek a vojenskou čepičku. V ruce má klacíček a už na nás hubuje."

“Tak vy se nám tady chcete usadit? Když se tu rozvalíte na postelích, kde budeme spát my?”

Děti si takto prohrají celé hodiny, celé dny. Často chtějí abychom se skřítky také mluvili. Tak mluvíme. To si pak k našim postelím přisednou další lidé, další děti. A máme co dělat, aby nám skřítkci neutekli, tak hlučné bývá místy publikum. Asi to tak má být. Já nejraději mluvím s rodinou o samotě, v tichu. Ghália také. Povídá o ovoci plném sladkých šťáv, o pokrmech, které se z nich dělají, komu je dají, s kým se podělí. Já se nejraději toulám krajinou. Mám rád, když se jejich oči přivírají štěstím, že můžeme putovat společně. Bílá zeď se mění v okno světa, zamáváme křídly a letíme nad zemí, vysoko a ještě výš, až vidíme Zemi v celé její modré nádheře. Tolik vody. Tolik modré krásy. Oblaka pod námi. Oblaka kolem nás. Jsou sladké, jak kapky rosy. Jejich hmota chladí na tvářích, osvěžuje rty vlhkými doteky. Pak jako ptáci letíme níž, kolem vysokých hor, můžeme usednout na některý z vrcholů a dívat se, spokojeně a šťastně se dívat kolem nás. Nádhera. Šťastný úžas. Štěstí.

Moc se to nesluší, vím, že místnost je plná dalších lidí, ale v těchto chvílích štěstí, hladím děti ve vlasech a snažím se sedět blíže své Ghálie. Viděli jsme mnoho nespravedlnosti a možná ještě uvidíme, ale dokud jsme spolu, dokud se můžeme cítit jako rodina, máme velkou naději, že děláme správné věci.